

צל"ש

ראש קטן

● לעורך מבט שני, חיים יבין, ולכתב מיכה פן, על התוכנית שטיפלה בכעיות, הראש הקטן של בני הקיבוצים, המסרבים לקבל דרגות פיקוד צה"ל. אמנם, השניים נהגו בוהירות רבה, שמרו באופן קפדני על "האיוון" ונמנעו מלהיכנס לעומק הבעיות שהתעוררו, אך גם כך היתה זאת כתבה אמיצה מאוד, שהעזה להצביע על אחת הבעיות הכאובות ביותר של המציאות הישראלית, שכל הגופים המיסודיים משתדלים לטאטא אותה מתחת לשטיח.

סין אינה רחוקה

● לעורך מוקד, יעקב אחימאיר, על הראיון שערך עם ד"ר דוד הבהן ז"ל. ראיון זה חשף שוב לעיני הצופים את אחת מהרמיונות המרתקות ביותר בקשת הפוליטית הישראלית, דמות של מנהיג, המביע את רעיונותיו ברבים, בלא מורא ובלי משואפנים. הראיון עם דוד הבהן עורר שוב את סיפור ניסיונו, שכבר הוטל, לכונן יחסים דיפלומטיים עם סין העממית, שטורפר עלידי צמרת השילטון הישראלי. מתוך דבריו של הבהן שבה ועלתה המחשבה שאילו היו מייצבים או יחסים אלה, היה הדבר משיע נחרצות על החברה, הכלכלה והמדיניות הישראליות (ראה יוכן איזיש).

צל"ג

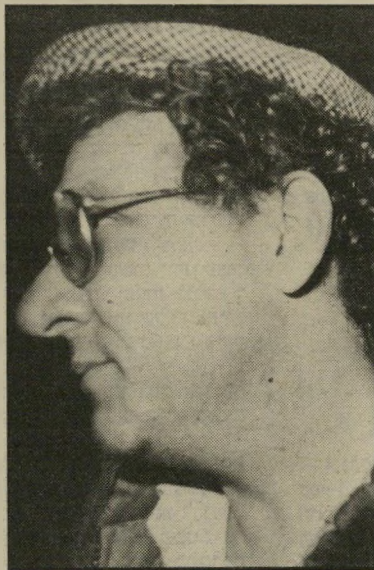
החמצה צבועה

● לתסריטאי ובימאי סרטיהעודה בן-אהרון - עימות עם אובדן הדרך, יהודה קלוה. סרט זה היה ניסיון טלוויזיוני גמרי לעסוק בדמותו הנושית-במחלוקת של מי שהיה מנהיג אחדות-העבודה ומ"כ"ל ההסתדרות. קווה נכשל כישלון נחרץ בהתמודדות עם דמותו של בן-אהרון, תוך שהוא נתפס לפרקים הסנסציוניים יותר של חייו, תוך אייכולת להתמודד עם הסוגיה האידאולוגית. למרות הסימפאטיה של הצופה לאישיותו של בן-אהרון, לאורך הסרט בלט שהבימאיתסריטאי סובל ממה שנהוג לכנות כבניין הטלוויזיה, תסביר יגאל לוסין. השאלות הלא-אינטליגנטיות של הבימאי לבן-אהרון לא הצליחו להבהיר מדוע מוסרת הטלוויזיה הישראלית נושא רגיש שכזה לירידים כה בלתי-אמונות - שאלה שהתשובה לה היא, פשוטה למדי: בימאי זה מצליח לעקוף כל מוקש אידאולוגי העשוי להקרנות בדרכו.

מאחרי המירקע

פצצת ריבלין - שילון

פצצת-זמן תיקשורתית מתקתקת זה כשבוע ימים בלישכתו של ראש-הממשלה, יצחק שמיר. ההתפוצצות עלולה לבוא בצורת שינוי מדיניות ראדיקאלי ביחס השילטון לרשות השידור ולבחירת היו"ר והמנכ"ל בסוף חודש מרס.

מישעמטן ריבלין חרותניק ישר

סיפורה של פצצת-הזמן החל כאשר זימן שמיר אליו לפגישה את עורך-הדין הירושלמי ראובן (רובי) ריבלין, בכוננה לשכנעו ליטול על עצמו את משרת יו"ר הרשות. הרמות הסימפאטית ביותר בסניף תנועת-החרות בירושלים, ששימש כעבר כחבר מועצת עיריית ירושלים שם סייע לראש-העיריה טדי קולק במשימות רבות - נחשב ככיכשה שחורה בסניף חרות. הוא הגיע לפני 15 שנה לעימות עם מנחם בגין, דבר שעצר את מסלולו הפוליטי לכנסת.

הוא הגיע לפירסום רב בתקופה שבה ניהל את קבוצת-הכדורגל בית"ר ירושלים. בראשית שנות ה'70 פוצץ את שערוריית השחיתויות בכדורגל, פרשה שהביאה להקמת ועדת-חקירה ממלכתית, שבה אף העיד והוקיע חלק משחיתויות הכדורגל. קודם לפגישתו עם ראש-הממשלה יצא ריבלין מגע עם מי שהיה מנהל חטיבת-החרשות בטלוויזיה, דן שילון, ושאל אותו עם יהיה נכון למלא תחתיו את משרת מנכ"ל רשות-השידור, במקומו של יוסף (טומי) לפיד. שילון ההמום הגיבו: "אבל אתה יודע מאיזה מישפחה אני בא...", ריבלין, השיב לו: "זה לא משנה, מנכ"ל הרשות חייב להיות מיקצוען... תשאיר לי את שיכנוע ראש-הממשלה בענייני..."

במהלך פגישתו עם שמיר הבהיר ריבלין את תביעתו למינוי שילון כמנכ"ל הרשות. ראש-הממשלה לא רחה את הצעתו של ריבלין, שהבהיר לו את כוונותיו לגבי הניהול העתידי של הרשות, בצוותא עם שילון.

אחרי פגישתו עם ראש-הממשלה יצא ריבלין לנסיעת-עסקים בדרום-אפריקה, שממנה הוא ישוב בשבוע, לפני היום בו יזרע, בישיבה של ראש-הממשלה ושרי-החניך, נושא הנהלת רשות-השידור בקרנציה הבאה.

באותה הפגישה עם שמיר יציג שר-החניך-והתרבות, זבולון המר, את הנבחרת שלו לניהול רשות-השידור: ניבחרת, שבה מועמרו למשרת היו"ר הוא עורך-הדין מיכה יבין, והמנכ"ל הוא יוסף לפיד.

מקורבים ללישכת ראש-הממשלה טוענים שאין בכוננת שמיר להפקיד את משרת יו"ר הרשות בידי נציג סיעה דתית קטנה כמפר"ל. בכוננת ראש-הממשלה ליצור ברשות איוון ניהולי בין הליכוד למערך, כנוסחת-קבע לעתיד, תהא מילגת השילטון אשר תהיה. לדעת ראש-הממשלה עשויה נוסחה זו לחסן את רשות-השידור הממלכתית מפני זעזועים פוליטיים בעתיד.

אנאטומיה של התפטרות

סיפור התפטרותו של עורך מבט, מיכאל קרפיץ, וחזרתו-בנו מהתפטרותו, מעיד על מעמדה וחולשתה של הטלוויזיה הישראלית בעידן יוסף לפיד, ראובן ירון וטוביה סער.

הסיפור החל כאשר הבהיר לפיד למנהל הטלוויזיה, סער, שיו"ר הרשות, ירון, מתנגד לאישור מינויו של קרפיץ עם תום תקופת-הניסיון שלו בתפקיד. סער זימן אליו את יאיר שטרן וקרפיץ,

התערבות

שכזאת

במהלך התפטרותו וחזרתו בו מהתפטרותו של מיכאל קרפיץ, נערכה התערבות על בקבוק ויסקי בין חיים יבין למנשה רז. יבין טען שקרפיץ לא ישוב לתפקידו, בעוד רז טען את ההיפך. אחרי חזרתו של קרפיץ מסר יבין לרז בקבוק ויסקי, שממנו לגמו בצוותא רוב כתבי מבט.

והודיע לקרפיץ שמיכרוו אינו מאושר, ועליו לקבל על עצמו את הדין, קרי: שלושה חודשי ניסיון נוספים.

קרפיץ הודיע בו במקום על התפטרותו. ההודעה דירדרה מיד היחסים בין קרפיץ לשטרן. בשלב זה נכנסו לתמונה כתבי מבט. מאחר ויו"ר הוועד, אורי גולדשטיין, יצא לשירות-מילואים בעזה, הודיע חבר-הוועד השני, ניסים מישעל, שאינו מסוגל לנהל לברו את המאבק, או נבחרה ועדת-ארכועה, ובה חיים יבין, מיכה לימור, אהוד יערי, ניסים מישעל - שנועדו עם הנהלת-הרשות, כעס רב בקרב הכתבים עורר אהוד יערי, שניסה לנהל משאומתן עצמאי עם ההנהלה.

במקביל פנה יאיר שטרן לשלמה ארד והציע לו ליטול על עצמו את משרת עורך-המישנה של מבט. תוך הבטחה שכעבור זמן ימליץ עליו כמועמד לתפקיד העורך. ארד רחה את הצעת שטרן. עורך-המישנה של מבט, רפיץ חלבי, הודיע שהוא חולק עם קרפיץ.

סער החליט שהודיע הודמנות לרצות את הקומיסרים הפוליטיים של הרשות, ומיהר לבשר זאת בישיבת הוועד-המנהל, מבלי שנדרש לכך. נציג המערך בוועד-המנהל, ישראל פלג, גינה אותו.

בקרב הכתבים הועלו הצעות שונות של התפטרות ראשי-הדוכנות, ראשי מערכות מבט שני, מוקד והשבוע יומן אירועים, כאות מחאה. העריכה של מהדורות מבט כיום השלישי האחרון בידי יאיר שטרן הזכירה לכתבים את המראה הצפוי למבט, אם יחזור קרפיץ לשורת הכתבים.

מאחר שהפרשה פרצה החוצה, פנו טוביה סער ויוסף לפיד לקרפיץ בנוסח "בוא ותעזור לנו לעקוף את התנגדות היו"ר ירון לאישור מינויך לתפקיד, וקבל על עצמך עוד שלושה חודשי ניסיון".

קרפיץ שב לתפקידו, כאשר סער מבטיח לו "זהב פרוויז" כמאמר אחד ממקורביו של קרפיץ. לסיכום: משבר-התפטרות-קרפיץ מעיד שוב על השבירות של הטלוויזיה, כאשר מנהליה נוהגים כמו שור בחנות-חרסינה.

קפה הפוך ב.מבט

מתח העצבים של מנהל חטיבת-החדשות, יאיר שטרן, במהלך שבוע משבר-ההתפטרות של מיכאל קרפיץ, הביא להתפרצות מדהימה כאחת מישיבות-הבוקר, שכראשה ישב.

בישיבה זו קבע שטרן, בין השאר: ששירידו לי לא רק את עורך מבט, אלא גם את עורכי-המישנה של מבט. לא איכפת לי, אני אדאג שיהיה מבט!

כאשר הוכתרה עגלת הקפה לישיבת-הבוקר, וכמה מכתבי החטיבה מיהרו לקום ולקחת ממנה קפה, התפרץ שטרן, העיף את ספל-הקפה שהונח לידו, קילל והוסיף: "מה שמעניין אתכם זה רק קפה!" הוא יצא מחדר-הישיבות בכעס.

פסקול

דרום-פפואה

מהדרות חדשות-הילילה בשבת שעברה גרמה הלם לבני מישפחתו של רונן נעמן, שנהרג בנפילה כעת טיול בדרום. לבני המישפחה נודע על מותו של רונן מהטלוויזיה. עורך ומגיש המהדורה, גיל סרן, הניח שהיריעה כבר נמסרה לבני-המישפחה, ופירסמה במסך. למחרת בבוקר עדיין לא פירסמו היומונים את שמו של נעמן, למרות שהיה ביריהם ● באיחור רב התייחס בישיבת הוועד-המנהל חבר-הוועד היוצא, אהרון פאפול, לכך שמפיקת זה הזמן, נאוה כהן, צינורה את דבריו של שגריר דרום-אפריקה, שראויין בתוכנית. הקטע שצונזר, לדיברי פאפו, דן בקשר שבין אש"ף ובין מחתרת השחורים בדרום-אפריקה. אחד מחברי הוועד-המנהל העביד באותו רגע פתק לחבר אחר, ובו כתב: "פאפו מוכר כשגריר דרום-פפואה בישראל..."

מרטיין בובר על המסך

אל: צביקה שפירא
של חיים: יו"ר ועדה החסברה

שלום רב,

הזמנתי אלי בקשה ליזום סרט פעורה או חוכנית על הפילוסוף היחודי הגדול מרטין בובר ומסנתו.

אין טפק שאיש ופסנתו ראויים לטיפול בטסגרה טרטי הפעורה שלנו, וגם נאמר לי שנעשו עליו תוכניות כטלוויזיה גרמנית; כך שאפשר בודאי להשיג חומר מצולם עליו.

אודה לך אם תבדוק את האפשרות העסיית להפקת תוכנית, ותביא את הנושא לדיון ואישור בישיבת ועדה החסברה הקרובה שנקבעה ליום ב', 5.3.84.

ב ב ר כ ה,

(-)

מיכה ינון

שבועיים (העולם הזה 15.2.84). בתגובה על כך שיגר המישנה ליו"ר, עורך-הדין מיכה ינון מיכתב למנהל מחלקת-התוכניות, צביקה שפירא, עם העתקים ליו"ר, למנכ"ל ולמנהל הטלוויזיה (ראה: גלופה).

על הקרנת התוכנית על דמותו של באבא סאלי, כיום השלושים למותו, הגיב בזיכרון אחד מבכירי העובדים בתנועה: "על מרטין בובר הם עדיין לא עשו תוכנית, ועל הסאלי באבא הם עשו. לבובר אין נציג בוועד-המנהל, דמותו של מיכה ינון" - כך נאמר במדור זה לפני